Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 809/25
29.5.2025. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Радмиле Радић и Иване Марковић Радојевић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., које заступа заједнички пуномоћник Мирослав Рњаковић, адвокат из Београда, улица Десанке Максимовић бр. 21/5, против тужене "ADDIKO BANK" а.д. Београд, Булевар Михаила Пупина бр. 6, коју заступа Јелена Јовићевић, адвокат из Београда, ул. Дечанска бр. 23, ради раскида уговора и утврђења ништавости, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 1292/22 од 30.10.2024. године, исправљене решењем истог суда П 1292/22 од 4.3.2025. године, у седници дана 29.5.2025. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 1292/22 од 30.10.2024. године, исправљена решењем истог суда П 1292/22 од 4.3.2025. године у ставу првом изреке и у делу става трећег изреке којим је усвојен евентуални тужбени захтев тужиље ББ из ... и утврђено да је валутна клузула у ЦХФ члана 1 став 1, члана 1 став 2 и члана 4 у делу који гласи "за ЦХФ" апсолутно ништава одредба уговора о стамбеном кредиту бр. ... закљученог дана 6.2.2006. године између тужиље и правног претходника тужене.

УКИДА се пресуда Вишег суда у Београду П 1292/22 од 30.10.2024. године, исправљена решењем истог суда П 1292/22 од 4.3.2025. године у делу става трећег изреке у коме је утврђено да је одредба члана 4 у делу који гласи "ЛИБОР" и "ЛИБОР-а", апсолутно ништава одредба уговора о стамбеном кредиту бр. ... закљученог дана 6.2.2006. године између тужиље и правног претходника тужене.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка из става петог изреке пресуда Вишег суда у Београду П 1292/22 од 30.10.2024. године, исправљене решењем истог суда П 1292/22 од 4.3.2025. године, тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена "ADDIKO BANK" а.д. Београд да тужиља ББ из ... надокнади трошкове парничног поступка у износу од 728.035,70 динара, све у року од 15 дана од пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, исправљеном решењем истог суда П 1292/22 од 4.3.2025. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбеног захтева као из поднеска од 10.5.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је основни тужбени захтев којим је тужиља ББ, тражила да се уговор бр. ... закључен дана 6.2.2006. године, између тужиље и тужене, чији је правни претходник била "HYPO ALPE ADRIA BANK" а.д. Београд, раскине услед битно промењених околности, као неоснован. Ставом трећим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужиље, па је утврђено да је валутна клаузула у ЦХФ, члан 1 став 1, члан 1 став 2 и члан 4 у делу који гласи "ЛИБОР" за ЦХФ" и "ЛИБОР-а" апсолутно ништаве одредбе уговора о стамбеном кредиту бр. ... закљученог дана 6.2.2006. године између тужиље и правног претходника тужене, а што је тужена дужна признати и трпети. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци АА и ВВ, да туженој солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 1.316.799,00 динара. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи ББ надокади трошкове парничног поступка у износу од 1.486.497,00 динара.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући је у ставу првом, трећем и петом изреке, из свих разлога прописаних одредбом члана 373 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је тражила и определила.

Испитујући правилност побијаног дела првостепене пресуде на основу одредбе чл. 386 Закона о парничном поступку-ЗПП-а (“Службени гласник РС” бр.72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-др.закон), Апелациони суд је оценио да је жалба тужене делимично основана.

У првостепеном поступку, у побијаном делу првостепене одлуке, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чла.374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а због којих би се побијана одлука морала укинути, нити се жалбом тужене указује на постојање неке друге повреде која је била или могла бити од утицаја на правилност става првог изреке, и дела става трећег изреке којим је утврђена ништавост валутне клузуле. Првостепена пресуда садржи јасне, довољне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за пресуђење, које нису у супротности са садржином изведених доказа и списа, па садржина жалбе тужене неосновано указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП-а.

Према утврђеном чињеничном стању, правни претходник тужене "HYPO ALPE ADRIA BANK" а.д. Београд и тужиља ББ, као корисник кредита, закључили су уговор о стамбеном кредиту број ... дана 6.2.2006. године, којим је чланом 1 став 1 банка ставила кориснику кредита на располагање дугорочни кредит у износу од 83.200,00 ЦХФ, у динарској противвредности по куповном курсу "HYPO ALPE ADRIA BANK" а.д. Београд за девизе на дан пуштања кредита у течај. Чланом 1 став 2 уговорено је да се за обрачун вредности дуга користи валутна клаузула тако што износ дуга на дан закључења уговора утврђује у швајцарским франциma, а прерачунава се у динаре по куповном курсу "HYPO ALPE ADRIA BANK" а.д. Београд за девизе, на дан пуштања кредита у течај, односно прерачунава се у динаре по продајном курсу "HYPO ALPE

ADRIA BANK" а.д. Београд за девизе на дан отплате сваког ануитета и свих других дуговања корисника кредита. Чланом 5 став 1 корисник кредита се обавезао да одобрена средства кредита, увећана за камату из члана 4 овог уговора отплаћује банци у виду једнаких редовних месечних ануитета до коначног измирења по овом уговору, а ставом 2 да први ануитет за плаћање доспева дана 31.3.2006. године, остали сваког последњег дана у календарском месецу, а последњи ануитете доспева за плаћање дана 31.1.2036. године. Чланом 9 став 4 предметног уговора, уговорено је да током отплате кредита, банка може на захтев корисника кредита одобрити конверзију кредита одобреног уз валутну клузулу у ЦХФ (швајцарским франциma), у кредит са валутном клузулом у ЕУР, уз наплату накнаде од 1% на остатак дуга. Тужена је тужиљи ББ упутила понуду за закључење уговора о конверзији, коју иста није прихватила сматрајући да иста не представља правичну понуду за измену уговорених услова. Из налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област Јованке Косановић од дана 22.1.2020. године, изјашњења од дана 22.7.2020. године, као и допуне налаза и мишљења од 3.4.2024. године, у делу који се односи на тужиљу ББ, утврђено је да је однос курса ЦХФ према курсу ЕУР на дан закључења уговора (6.2.2006. године) био 0,6425, а на дан утужења (25.11.2016. године) 0,9298; стопа апресијације курса ЦХФ према курсу ЕУР у периоду од дана закључења уговора до дана утужења (од 6.2.2006.- 25.11.2016. године) била је 44,72%; стопа апресијације курса ЦХФ према курсу РСД у периоду од дана закључења уговора до дана утужења била је 106,05%; стопа депресијације курса РСД према курсу ЕУР у периоду од дана закључења уговора до дана утужења била је 29,77%; стопа депресијације курса РСД према курсу ЕУР у периоду од дана закључења уговора до дана израде налаза и мишљења била је 26,29%. Сагласно препоруци НБС тужена је тужиљи ББ 12.11.2013. године извршила повраћај износа од 6.207,88 ЦХФ који је исти износ усмерила у превремену делимични отплату кредита. Са пресеком на дан 9.1.2009. године, укупна обавеза по кредиту тужиље ББ по уговореним условима отплате са индексацијом у валути ЦХФ би била мања од укупне обавезе да је кредит тог дана преиндексиран по тада важећим условима индексације у валуту ЕУР за исту врсту кредита 3.553,93 ЦХФ, односно 223.959,90 динара или 2.372,76 ЕУР. Са пресеком стања обавезе по кредиту ББ на дан 27.5.2019. године, када је дата понуда за конверзију, утврђено је да је обавеза по постојећим условима односно по условима индексације у валути ЦХФ већа у односу на обавезу тужиље да је прихваћена конвезија и то за 11,58% у ЦХФ (14.310,24 ЦХФ) за 13,71% исказано у валути динар (1.500.856,95 динара) и 12.81% у валути ЕУР (12.724,72 ЕУР). Валутне структура ино задужења прилагођавана је потребама тужене банке у складу са њеном пословном политиком, као и у складу са преузетим обавезама у односу на пласмане клијентима у погледу ликвидности, а не према појединачном кредиту одобреном од стране банке.

Првостепени суд је дозволио преиначење тужбеног захтева тужиоца као из поднеска од 10.5.2024. године, јер се тужени није противио таквом преиначењу, као и јер поступање по преиначеном захтеву не би знатно продужило трајање ове парнице, те је применом одредбе члана 200 ЗПП-а одлучио као у ставу првом изреке.

Надаље, имајући у виду утврђено чињенично стање, првостепени суд је након што је одбио као неоснован тужбени захтев тужиље ББ којим је тражила раскид уговора бр. ... од 6.2.2006. године, применом одредби члана 12, 13, 14, 15, 16, 103, 105 и 1065 Закона о облигационим односима, у вези члана 3 став 1 тачка 3 и 7, чл.17 став 1 и

2 и чл.18 Закона о заштити потрошача ("Службени гласник РС" бр. 79/05), донео одлуку као у ставу трећем изреке, јер је оценио да је валутна клаузула у ЦХФ садржана у члану 1 став 1, члан 1 став 2 и члану 4 којом је уговорено да се износ дуга на дан закључења уговора утврђује у швајцарским францима, а прерачунава у динаре по куповном курсу банке на дан пуштања кредита у течај, апсолутно ништава одредба уговора, с обзиром на то да у конкретном случају тужена банка није доставила доказ да је пласирана динарска средства прибавила посредством сопственог задужења у валути ЦХФ, те није поштовано тужиљино право на информисаност предвиђено одредбама Закона о заштити потрошача (“Службени гласник РС” број 79/05), важећем у време закључења уговора, јер је дужност банке била да корисника информише о могућим променама курса и ризицима својственим склапању уговора о кредиту у страној валути.

Правилно је првостепени суд, супротно жалбеним наводима тужене, применом одредбе члана 200 ЗПП-а, донео одлуку као у ставу првом изреке, којом је дозволио преиначење учињено поднеском од 10.5.2024. године налазећи да је то целисходно за коначно решење односа међу странкама. Наиме, тужилац је у првостепеном поступку поднеском од 10.5.2024. године учинио преиначење тужбе, с обзиром на то да је истим предложио да првостепени суд предметни уговор о кредиту раскине или евентуално утврди апсолутну ништавост валутне клузуле у ЦХФ, а у односу на које преиначење, првостепени суд правилно закључује, да је у фази поступка у којој је то учињено било целисходно да се дозволи за коначно решење односа међу странкама, као и да поступак по преиначеној тужби неће знатно да продужи трајање парнице. Садржина наведеног поднеска, насупрот наводима жалбе тужене упућује да се ради о објективном преиначењу тужбеног захтева.

Чињеничним наводима тужбе се управо указује на ништавост валутне клаузуле садржане у уговору о стамбеном кредиту закљученом између тужиље и тужене, јер тужиља чињеничним наводима тужбе истиче као разлог неадекватности валутне клаузуле између осталог и то да је уговорање исте противно принудним прописима и јавном поретку РС, сходно одредби чланова 12, 103 и 105 ЗПП-а. Осим тога, суд у смислу одредбе члана 109. Закона о облигационим односима на ништавост пази по службеној дужности, а то подразумева да је првостепени суд овлашћен да у ситуацији када наводи парничних странака, предложени и изведени докази указују да је правни посао, односно у конкретном случају валутна клузула (ЦХФ) садржана у предметном уговор, на основу којој тужиља заснива тужбени захтев ништава, цени и утврди да ли се ради о ништавој одредби уговора. Имајући у виду чињеничне наводе тужбе, тужиља је поднеском од 10.5.2024. године управо поставила као евентуални захтев захтев такве садржине. Осим тога, када тужилац у тужби истакне два или више тужбених захтева у међусобној вези, али тако да суд усвоји следећи од тих захтева ако нађе да онај који је испред њега истакнут није основан, ради се о основном и евентуалном тужбеном захтеву, те је суд је у обавези да испита основаност примарног захтева, док о осталим захтевима одлучује тек уколико оцени да примарни захтев није основан, а сходно одредби члана 197 став 2 ЗПП-а.

У конкретном случају тужиља је истакла примарни тужбени захтев којим је тражила раскид уговора о стамбеном кредиту због битно промењених околности, те је поднеском од 10.5.2024. године, предложила да првостепени суд евентуално утврди апослутну ништавост валутне клузуле у ЦХФ. Процесни смисао редоследа је у томе да

следећи захтев треба да буде усвојен, тек ако се онај који је испред њега истакнут, покаже као неоснован, јер се примарни и евентуални захтев искључују. Следом наведеног, у конкретном случају, како је првостепени суд одлучи о примарном тужбеном захтеву тужиље, тако што је исти одбио као неоснован, то је исти правилно поступи када је донео одлуку о евентуалном тужбеном захтеву тужиље, у погледу ништавости валутне клузуле садржане у предметном уговору.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је утврдио да је ништава валутна клаузула у ЦХФ садржана у члану 1 став 1, члану 1 став 2 и члану 4 у делу који гласи " за ЦХФ". За своју одлуку у овом делу првостепени суд је дао ваљане разлоге, које овај суд прихвата као довољне и потпуне, те пресуду посебно не образлаже, на основу овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП-а.

Наиме, уговор о кредиту је именовани уговор, одређен чланом 1065 Закона о облигационим односима којим је прописано да се тим уговором банка обавезује да кориснику кредита стави на располагање одређени износ новчаних средстава на одређено или неодређено време, на неку намену или без утврђене намене, а корисник се обавезује да банци плаћа уговорену камату и да добијени износ новца врати у време и начин како је утврђено уговором. Према члану 1066 тог закона, уговор о кредиту мора бити закључен у писаној форми и мора да садржи износ као и услове давања, коришћења и враћања кредита. Овај уговор најчешће се закључује као формуларни, тако што његов текст унапред припреми банка, давалац кредита и понуди га кориснику по принципу “узми или остави”. Управо зато постоји нарочита обавеза банке да у поступку преговарања и закључења уговора о кредиту претходно упозна и упозори корисника о свим ризицима и економским последицама које ће преузети закључењем уговора. Таква обавеза банке заснива се на основним начелима облигационог права предвиђеним Законом о облигационим односима: савесности и поштења (члан 12), забране злоупотребе права (члан 13), забране стварања и искоришћавања монополског положаја (члан 14), једнаке вредности узајамних давања (члан 15) и забране проузроковања штете (члан 16). На поштено поступање и потпуно информасање давалац кредита обавезан је и по одредбама члана 3 став 1 тачка 3, члана 17 став 1 и 2 и члана 18 Закона о заштити потрошача (“Службени гласник РС” бр. 79/05), важећег у време када су странке закључиле уговор о кредиту. Због тога се правна ваљаност уговора о кредиту, односно његових појединих одредби мора ценити у складу са свим наведеним законским одредбама. Непоштовање истих одредби може довести до апсолутне ништавости уговора у целини или његових појединих одредби у складу са члановима 103 и 105 Закона о облигационим односима. Када се уговор о кредиту закључује на дужи временски период могућ је настанак различитих околности и догађаја са непосредним утицајем на повећање или смањење куповне моћи новца, односно валуте у којој је уговорена отплата кредита. У том случају може доћи до нарушавања економског интереса даваоца али и корисника кредита. Зато давалац кредита као економски јача уговорна страна, оправдано настоји да очува и оствари очекивани профит од пласираних средстава. У том циљу банка, давалац кредита у предложеном тексту уговора о кредиту уноси посебну одредбу о валутној клаузули, као механизму заштите од могућих економских појава које могу довести до смањења вредности валуте уговора. Уговарање валутне клаузуле је правно допуштено и има своју основу у члану 15 Закона о облигационим односима, односно одредби члана 395

Закона о облигационим односима. Основна функција уговарања валутне клаузуле је очување еквивалентности узајамних давања због чега она није и не може бити правни основ богаћења даваоца кредита, стицањем несразмерне имовинске користи у односу на реалну тржишну вредност плаћеног динарског износа кредитних средстава. Зато валутна клаузула може уживати судску заштиту само у случају када се њеном применом обезбеђује очување еквивалентности узајамних давања даваоца и корисника кредита.

Сагласном вољом уговорних страна се осим валутне клаузуле може конституисати и клаузула којом ће се преузети валутни ризик банке према њеном повериоцу превалити на корисника кредита. Таква клаузула је могућа и правно допуштена када се банка давалац кредита на међународном тржишту задужила у одређеној страној валути и преузела обавезу да примљени износ врати у тој валути. Банка је овлашћена да тако прибављена девизна средства понуди домаћим правним и физичким лицима и у динарској противвредности, у ком случају се трансфер девизног износа у динарски дуг врши по важећем средњем курсу те валуте на дан закључења уговора о кредиту уз обавезу враћања примљеног у динарима – валути плаћања обрачунатој по средњем курсу исте стране валуте. Тада се преузети валутни ризик од стране банке према њеном повериоцу може правно ваљано превалити на корисника кредита. Услов за то је постојање писменог обавештења којим је корисник кредита пре закључења уговора, на њему разумљив начин, упознат са свим економско-финансијским последицама ризика које ће он преузети прихватањем такве уговорне клаузуле. Ово писмено обавештење мора да садржи упозорење кориснику кредита на могући раст курса швајцарског франка које је банка као специјализована финансијска организација могла и морала предвидети и о томе упознати корисника кредита пре закључења уговора.

Неосновано се наводима жалбе тужене указује даје тужена чланом 9 став 4 предметног уговора предвидела могућност измене валутне индексације на захтев тужиље, што указује да је тужена поступала савесно и тужиљу не само упозорила већ уговорила заштитни механизам кроз могућност измене валутне индексације, с обзиром на то да наведени члан предметног уговора говори о томе да се преостали износ дугованих неотплаћених износа у току трајања кредита по одобреном кредиту може бити прерачунат и даље обрачунаван у противвредности еур валуте, што није од утицаја на утврђење ништавости валутне клаузуле садржане у предметним одредбама уговора.

Супротно жалбеним наводима, првостепени суд је правилно утврдио, да тужиљи пре закључења уговора није достављена потпуна писана информација о свим пословним ризицима и економско-финансијским последицама које ће настати применом валутне клаузуле у ЦХФ, те је самим тим правилан закључак првостепеног суда да је тужиљи ББ повређено право на информисаност, сагласно члану 3 став 1 тачка 3 и члану 17 Закона о заштити потрошача.

Стога се неосновано жалбом указује на погрешну примену материјалног права, односно да валутна клаузула предметног уговора о кредиту не може бити ништава, пошто је иста дозвољена у складу са свим материјално правним прописима, јер валутна клаузула не може бити правни основ богаћења даваоца кредита на штету корисника

кредита стицањем несразмерне имовинске користи у односу на реалну тржишну вредност исплаћеног динарског износа кредитних средстава како је то правилно закључио првостепени суд. У том смислу, без утицаја су жалбени наводи тужене да првостепени суд није имао у виду, налаз и мишљење судског вештака Јованке Косановић, која је у тачки 11 допунског налаза и мишљења од 3.4.2024. године навела да је валутна структура ино задужења туженог била прилагођавана потребама банке у складу са преузетим обавезама у складу са њеном пословном политиком, и преузетим обавезама у односу на пласмане клијентима и у погледу ликвидности, имајући у виду одсуство писаног упозорења овде тужиљи о последицама задуживања у швајцарским франциима у контексту могућег раста курса швајцарског франка којег је тужена као финансијска организација могла да предвиди.

Такво поступање банке условљено је императивним поштовањем основних начела облигационог права, прописаним одредбом члана 12, 13, 14, 15 и 16 Закона о облигационим односима. Обавеза банке је да поштено поступа и упозори корисника кредита на стварни ризик и економске последице које такве клаузула производи конституисана императивним одредбама члана 3, 11, 17 и 18 раније важећег Закона о заштити потрошача (“Службени гласник РС” бр. 79/05), које је првостепени суд правилно применио. У противном неиспуњење наведених услова у тренутку закључења уговора искључује могућност судске заштите клаузуле у индексирању динарског дуга корисника кредита, применом курса швајцарског франка, јер се применом те одредбе нарушава еквивалентност узајамних давања даваоца и корисника кредита што је сагласно одредби члана 105 у вези са чланом 103 Закона о облигационим односима чини ништавим, како је то правилно првостепени суд и закључио.

Без значаја су и наводи тужене којима указује да тужиља није прихватили да се изврши конверзија из валутне клаузуле у швајцарским франциима у кредит са валутном клузулом у еврима. Ово из разлога што је одредбама Закона о конверзији стамбених кредита индексираних у швајцарским франциима могућност конверзије предвиђено као право клијента, а не његова дужност. Осим тога, Закон о конверзији се не бави питањима пуноважности валутне клаузуле, утицајем ништавости те клаузуле на ништавост уговора о кредиту, као ни питањем утицаја потпуне или делимичне ништавости изворног уговора о кредиту на накнадно закључени уговор о конверзији, па чињеница да тужиља, као корисник кредита, није пристала на конверзију, није од утицаја на њено право да у овом спору разреше питање пуноважности валутне клаузуле.

Међутим, основано се жалбом тужене побија одлука првостепеног суда садржана у делу става трећег изреке којим је утврђено да је апсолутно ништава одредба члан 4 у делу који гласи "ЛИБОР" и "ЛИБОР-а", и то утолико што је побијаном пресудом прекорачен захтев тужиље, тиме што је досуђено више од онога што је тражено, с обзиром на то да је тужиља поднеском од 10.5.2024. године предложила да првостепени суд утврди ништавост валутне клузуле у ЦХФ, не и дела предметних одредби уговора које гласе "ЛИБОР" и "ЛИБОР-а"(London Interbank Offered Rate-а што представља просечну каматну стопу по којој су највеће глобалне банке спремне да позајме средства другим банкама, без средстава обезбеђења), те је у том смислу у наведеном прекорачењу побијана пресуда у делу става трећег изреке пресуде укинута

без враћања на поновни поступак сходно одредби члана 393 став 1 у вези члана 386 став 4 ЗПП-а.

Апелациони суд је ценио и остале наводе жалбе тужене, али их посебно не образлаже применом овлашћења из члана 396 став 2 ЗПП.

Неосновано се наводима жалбе тужене указује на то да је првостепени суд тужиљи евентуално могао признати трошкове који су настали од 10.4.2024. године, када је тужиља преиначила тужбу, ово из разлога што је тужиља успела са евентуалним тужбеним захтевом, па како главни и евентуални тужбеном захтеву не могу бити усвојени кумулативно, то тужиљи припадају трошкови парничног поступка за које је меродавна вредност спора коју је тужиља определила за главни тужбени захтев, сходно одредби члана 33. став 2 ЗПП. Ово ако се има у виду и то да је тужиља чињеничним навидима тужбе указала на ништавост валутне клузуле садржане у предметном уговору, па чињеница да је тужиља преиначила тужбу дана 10.4.2024. године истицањем евентуалног тужбеног захтева за утврђење ништавости валутне клаузуле у ЦХФ садржане у предметном уговору, не утиче на правилност побијане одлуке о трошковима парничног поступа. Међутим, основани су жалбени наводи тужене да првостепени суд приликом одмеравања висине трошкова, није правилно применио одредбу члана 154 Закона о парничном поступку. Стога је ожалбено решење о трошковима садржано у ставу петом изреке пресуде преиначено применом члана 150, 153, 154. и 163. Закона о парничном поступку, па је обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка, у укупном износу од 728.035,70 динара и то: за састав тужбе и три образложена поднеска у износу од по 45.000,00 динара (9.4.2019, 18.5.2020 и 10.5.2024. године), за заступање пуномоћника из реда адвоката на 5 одржаних рочишта (16.11.2017., 4.6.2020., 14.4.2021., 28.12.2022. и 30.10.2024.године) у износу од по 49.500,00 динара, за приступ пуноћника на 7 неодржаних рочишта у износу од по 27.000,00 динара, за вештачење у износу од 15.000,00 динара (уместо 65.000,00 динара, који износ представља трошкове вештачења које су имали сви тужиоци), као и за судску таксу на пресуду у износу од 96.535,70 динара, све одмерено према Адвокатској тарифи важећој у тренутку пресуђења и Таксеној тарифи у време настанка таксене обавезе.

Са изложеног, одлучено је у ставу првом изреке применом члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП-а, у ставу другом применом члана 393 став 1 ЗПП-а, применом члана 401 тачка 3 ЗПП-а у ставу трећем, а у ставу четвртом на основу члана 165 став 1 у вези члана 153 ЗПП.

Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић